

hvert i en saadan Kommission ikke har mere end to eller tre Repræsentanter, og at det efter min Mening var utilladeligt, at f. Eks. Fiskeriet ikke fik en eneste Repræsentant i denne Kommission.

Jeg har ikke villet undlade at gøre disse Bemærkninger, thi det Arbejde, der blev gjort af Udvalget af 1911, er jo det, som ligger til Grund for det Lovforslag, vi her behandler, idet den højtærede Handelsminister i det store og hele har gjort sig til Talsmand for de Krav, som blev stillet af dette Udvalg. Udvalgsbetænkningen blev afgivet 1911, saa vidt jeg husker, og det viste sig med tilstrækkelig Tydelighed, at de samlende Kræfter indenfor Kommissionen, det vil sige de Kræfter, som ønsker en ret betydelig Forøgelse af Kravene til vore Navigatører, havde været langt de stærkeste. Der opnaaedes Enighed om Lovforslag saavel vedrørende Navigationsundervisningen som vedrørende Sønæringen, og vel at mærke Lovforslag, som stillede stærkt forøgede Krav til de forskellige nautiske Eksaminer, men paa den anden Side stilledes Skolerne ulige gunstigere i økonomisk Henseende, ganske vist paa Bekostning af den Frihed, der hidtil har været raadende med Hensyn til Forholdene paa Navigationsskolen. De faar økonomiske Fordele ved Ordningen, medens Friheden gaar i Løbet. Det maa unægtelig forbyse, at et Par Medlemmer af Udvalget, som var Medunderskrivere af Mindretalsbetænkningen af 1907, har kunnet gaa med til de Krav, der stilledes ifølge Betænkningen af 1911. Jeg ser ikke anden Forklaring herpaa end den, at disse to Medlemmer maa have følt sig meget stærkt isolerede indenfor Udvalget og har følt, at de ikke med tilstrækkelig Kraft kunde gøre deres Anskuelse gældende, og at de derefter har bøjet af for ikke at komme til at staa alt for ene. Den ene af dem, Navigationsdirektør Bildsøe, ytrede sammen med Kommandør Hammer og Direktør Reinhard ikke ringe Betænknelighed ved forskellige af de Bestemmelser, som indeholdes i Lovforslaget.

Som jeg allerede har nævnt, hviler de foreliggende Lovforslag om Navigationsundervisningen og om Sønæringen paa Udvalgsbetænkningen af 1911. Jeg maa dog sige, at paa forskellige Omraader har Landstinget allerede givet Lovforslaget en Afpuksning, der ikke er uden Betydning, men jeg maa samtidig tilføje, at jeg synes ikke, Landstinget er gaaet tilstrækkelig stærkt ind paa det egentlig centrale i

Spørgsmaalet. Naar jeg herefter taler om de stærkt forøgede Krav, der stilles, holder jeg mig for det første til Lovforslagets Bestemmelser og det foreløbige Udkast til Eksamensordningen, Eksamenskravene, som blev tilstillet Landstingsudvalget sidste Aar, og endvidere til en Udtalelse af den højtærede Handelsminister, fremsat ved Forelæggelsen af Lovforslaget her i Tinget. Da udtalte den højtærede Minister følgende: „Lovforslagene betyder altsaa først og fremmest en Skærpelse af de Krav, som stilles til Navigatørerne; det vil betyde en Højnelse af denne Stand, og jeg maa tilføje, at disse Krav understøttes karakteristisk nok allerstærkest netop fra Navigatørernes egen Side. Lovforslagene tilsigter dernæst en Reform af Navigationsvæsenets Ordning, en Reform, som i mange Aar har været Genstand for Omtale indenfor Rigsdagen“. Jeg kan kun glæde mig over, at det ærede Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds (Koføed) ser noget anderledes paa denne Sag end Ministeren, idet det ærede Medlem i Gaar udtalte, at man ved at stille stærkt forøgede Krav om Teori kan skade mere, end man gavner, og han mente, at disse Lovforslag mere tilsigter en Omlægning, en Modernisering af Undervisningen end en Udvidelse af det teoretiske Stofs Mængde. Det er et Synspunkt, som jeg helt kan tiltræde, men det er langt fra i Overensstemmelse med den højtærede Handelsministers Udtalelse, for Handelsministeren stiller netop de forøgede Krav stærkt i Forgrunden, og dertil kommer saa i anden Række en Reformering af Undervisningen.

I al Almindelighed ønsker jeg at sige, at den Ordning, der træffes med Hensyn til Navigationsundervisningen og de forskellige nautiske Eksaminer, og de deraf følgende Ændringer i Sønæringsbestemmelserne maa nødig gaa bort fra det Grundlag, paa hvilket de hidtidige Sønæringslove og de dertil hørende Eksamensbestemmelser er byggede, nemlig det, at Staten som saadan ikke maa opstille snævrere Grænser for Næringsfriheden paa Søen, end det almene Vel kræver. Dette Princip blev stærkt hævdet af den Kommission, hvis Arbejde dannede Grundlaget for Loven om Navigationsundervisning og Sønæring af 1892, og det samme Princip blev hævdet fra alle Sider under Rigsdagens Behandling af det den Gang foreliggende Lovforslag. Nu er det en selvsagt Ting, at, i hvert Fald hvad Dæksbefalingsmændene angaar, maa Sønæringen være en til